

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in a luxurious setting. The man is wearing a dark blue shirt and the woman is wearing a light-colored, backless dress. They are standing in a room with a chandelier and a framed picture on the wall.

Melanie Milburneová
Jak dostat
modelku k oltáři

MELANIE MILBURNEOVÁ

JAK DOSTAT MODELKU
K OLTÁŘI

PŘEKLAD

ALENA NOVOTNÁ

Milá čtenářko,

v nejkratším měsíci roku za Vámi přicházím s „nejdelšími“ příběhy. Tedy s příběhy nejvíce rozkročenými v čase. Příběh nazvaný Jak dostat modelku k oltáři od Melanie Milburnové totiž navazuje na Plachou lvi-ci salonů z minulého měsíce a na Dceru bollywoodské legendy od Dani Collinsové pro změnu naváže za měsíc Skandál na Manhattanu. A to není nic proti povídce s názvem Buď můj jediný král! od Millie Adamsové. Ta je totiž provázaná s příběhy Ukradená princezna a Bez tebe jsem ztracen z dubna a června minulého roku a s knihou Co se takhle vzít?, která vyšla v červnu 2021. Někdy mě samotného autorky překvapí, když na scénu znovu přivedou staré známé....

Úplnou premiéru v češtině má tento měsíc Jadesola Jamesová s knihou Mohla by ho zachránit..., v níž nahlédneme do světa Afroameričanů. A v již zmíněném příběhu Dcera bollywoodské legendy se něco málo dozvíme o indické „továrně na sny“ tedy o filmařském Bollywoodu.

Poměrně frekventovanými profesemi hrdinů jsou princ či král, u hrdinek zase modelka. Jasně, není to moc „ze života“, ale není přece špatné zjistit, že i takto „vyvolení“ prožívají životy v leccčems podobné těm našim!

*S láskou
Váš Harlequin*

Melanie Milburneová

JAK DOSTAT MODELKU K OLTÁŘI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Contract for His Runaway Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Alena Novotná

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Melanie Milburne
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8960-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8961-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8962-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Elodie Campellová vrhla krátký pohled na své značkové hodinky a zamumlala šťavnatou kletbu. Poprvé v životě přišla na nějakou schůzku včas a nechají ji čekat. Kdo je ten chlap, že si myslí, že ji tady může jen tak nechat s nervy napjatými k prasknutí?

Tahle schůzka je její poslední šance na financování jejího snu. Musí to vyjít.

Aby nějak zabila čas – a trochu se uklidnila –, prolístovala už popáté lesklé časopisy, umělecky rozložené na stolku. V jednom našla své fotky z focení v Dubaji. Pak vypila dvě skvěle připravené černé kávy. Možná nebyl dobrý nápad si dávat tu druhou, protože už tak byla nervózní. Teď by nejradši vyskočila a rázovala sem a tam po naleštěné podlaze... nebo do něčeho praštila.

Přehodila si nohu přes nohu a komíhala špičkou té horní nahoru a dolů v rytmu tikotu vteřinové ručičky nástěnných hodin na stěně and hlavou místní recepční.

Minutová ručička se posunula za další číslici a Elodie měla blízko k hysterickému křiku. Takovému, který by rozdrnčel všechna okna nejvyššího patra této elegantní londýnské kancelářské budovy. Normálně museli ostatní čekat na ni. Její identické

dvojče, sestra Elspeth¹, zdělila gen přesnosti, zatímco Elodie všude chodila se zpožděním.

Čím déle čekala, tím víc rostla její úzkost. Co když to dnes dopadne jako minule? Už jí docházely možnosti – zvláště od toho posledního skandálu, spojeného s jejím jménem. Její předchozí sponzor se stáhl, jakmile se doslechl o její roli v sabotování té svatby. Grrrr. Co to s těmi skandály má? Jestli se jí nepovede zajistit financování, jak může pověsit na hřebík kariéru modelky spodního prádla? Už byla unavená z toho, jak všem záleží jen na jejím vzhledu. Chtěla dokázat, že je víc než jen hezké tělo. Chtěla navrhnout vlastní kolekci večerního oblečení, ale potřebovala investora, aby se mohla s podnikáním odlepit od země.

Dalších pět minut prolezlo kolem jako hlemýžď o berlích.

Elodie frustrovaně vydechla a vyskočila z měkké pohovky. Rázně přešla k recepční v kostýmku, na tváři úsměv tak nucený, až ji rozbolely tváře. „Můžete mi prosím zjistit, kdy bude pan Smith k dispozici?“

Recepční se zdvořile usmála. „Omlouvám se za to zpoždění. Za chvíli vás přijme.“

„Podívejte, měli jsme schůzku v –“

„Já vás chápu, slečno Campbellová. Ale je to velmi zaměstnaný muž. Udělal si pro vás místo ve svém diáři, obvykle není tak vstřícný. Musela jste na něj udělat dojem.“

„Nikdy jsem ho ani neviděla. Jediné, co vím, je že jsem tu měla být před skoro půl hodinou, abychom s panem Smithem probrali finanční záležitosti. Žádné další podrobnosti.“

Recepční se podívala na interkom, kde se rozblíkalo malé zelené světélko a pak znovu vzhlédla

¹ Elspeth byla hrdinkou knihy *Plachá lvice salonů*, která vyšla minulý měsíc. Poznámka redaktora.

k Elodii s tímtež zdvořilým úsměvem. „Děkuji, že jste byla tak trpělivá. Pan... Smith vás teď přijme. Běžte dál, prosím. Jsou to třetí dveře vpravo. Rohová kancelář.“

Rohová kancelář, to znělo dobře. Znamenalo to, že je tu hlavní šéf. Rozhoduje o velkých věcech. Elodie zamířila ke dveřím. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, ale moc jí to nepomohlo. Krátce zaťukala na dveře.

Prosím, prosím, prosím, ať to tentokrát vyjde.

„Dále.“

Elodie ztuhla s rukou na klíče a mysl jí zachvátila panika. Když uslyšela ten hluboký hlas, zamrazilo ji. Elodie si přejela jazykem náhle vyschlé rty, hrdlo tak stažené, že nemohla ani polknout. To se jí muselo jen zdát, to musí být ty nervy. Jak to, že ten pan Smith má stejný hlas jako její bývalý snoubenec? Až děsivě podobný.

Otevřela dveře a oči jí okamžitě padly na vysokého, tmavovlasého muže za rozlehlým pracovním stolem.

„Ty?“ zalapala po dechu Elodie a do tváří i jiných částí těla, na které teď nehodlala myslet, se jí nahrnulo horko.

Lincoln Lancaster se zvedl ze židle s grácií lva, v obličeji obvyklý, lehce cynický výraz – jeden oblouk černého obočí výš než druhý nad zelenomodrýma inteligentníma očima, a jeho smyslná ústa se tak úplně neusmívala. Černé vlasy měl sčesané z vysokého čela a vypadaly, jako by si je často prohraboval prsty. Na sobě měl oblek s vestičkou, který halil jeho atletickou postavu, zdůrazňoval jeho široká ramena, ploché břicho a úzké boky. Byl ztělesněním úspěšného muže v nejlepším věku. Silný, vlivný, přesvědčivý. Takový dostane, co chce, kdy chce, jak chce.

„Vypadáš dobře, Elodie.“

Jeho hlas se kolem ní omotával stejně hladce a líně

jako jeho pohled a ten hluboký, sexy hlas byl tak důvěrně známý, že v ní okamžitě vyvolal spoustu vzpomínek, které se sedm let snažila vymazat z paměti. Erotických vzpomínek, které ji rozechvěly tak, že vnímala každý jeho nádech, pohled, pohyb.

Elodie za sebou rázně zavřela dveře. Pravou rukou pevně stiskla tenoučkou kabelku, druhou sevřela v pěst a vykročila k jeho stolu. „Jak si opovažuješ mě sem takhle nalákat? Dobře víš, že bych s tebou nikdy dobrovolně nebyla v jedné místnosti.“

Lincolnovy oči pobaveně zasvítily, což jen přililo olej do ohně jejího hněvu. „Sama sis odpověděla. Chtěl jsem tě vidět a tohle se zdálo jako jediný způsob, jak to udělat.“

„*Pan Smith?*“ odfrkla si Elodie. „Tos nemohl být aspoň trochu originálnější? A proč sis se mnou nedal schůzku ve své kensingtonské kanceláři?“

„V jiném životě Smith mohlo klidně být mé skutečné jméno.“

Měl v hlase něco tajemného, a to upoutalo její pozornost.

„Používám tuto kancelář pár týdnů, zatímco v té mojí probíhá rekonstrukce.“ Mávl rukou k polstrované židli před stolem. „Posaď se. Musíme si promluvit.“

Elodie zůstala stát a prsty dál zarývala do dlaně a měkké kůže kabelky tak silně, že tam už určitě budou znát pŕlměsíčkové rýhy po nehtech. „Já s tebou nemám o čem mluvit. Nemáš právo okrádat mě o můj drahocenný čas.“

„Sedni si.“ Byl to jasný rozkaz a doprovodil ho ostrým pohledem, který říkal *nehraj si se mnou*.

Elodie zvedla bradu a po kůži jí přeběhlo zamrazení, jak ve vzduchu kolem byla náhle cítit bojovná energie. Boj s Lincolnem tvořil velkou část jejich dávného vztahu. Oba měli silnou vůli a často tak na sebe naráželi, a jejich vášnivé boje téměř vždy

končily v posteli. Při pomyšlení na takové řešení sváru se jí pulz rozběhl raketovým tempem.

„Zkus mě přinutit.“

Hlas měla ledově chladný, v přímém rozporu s horkem uvnitř. Jen Lincoln Lancaster na ni působil takhle a ona v duchu zuřila, že to stále ještě funguje. Ještě pořád má tu moc přimět ji cítit něco, co cítit nechce. Nebezpečné pocity. Zahlcující pocity. Pocity, jež nedokáže mít pod kontrolou.

Lincoln ji přešel líným pohledem, rty napůl roztažené do úsměvu. Elodie měla pocit, že ji tam, kde po ní ty oči přejedou, brní kůže.

„Je to velké pokušení, to ano, ale teď bych s tebou chtěl prodiskutovat jeden návrh.“

„Návrh?“ Povolila sevření rukou a posměšně se zasmála. „Nemůžeš mi navrhnout nic, co by pro mě bylo zajímavé.“

Nastalo dlouhé ticho. Ticho tak těžké, tak napjaté, že jí na předloktích vyskočila husí kůže.

Lincoln se na ni upřeně díval nečitelnýma očima a Elodie si v duchu přála, aby dokázala lépe potlačit vzrušení, které v ní ten pohled vzbuzoval. Jenže v Lincolnově blízkosti jako by její tělo mělo svou vlastní vůli.

A on to nejspíš věděl.

Opřel se o roh stolu dost blízko na to, aby cítila pokušitelskou vůni jeho kolínské. Čisté, svěží tóny citrusů se základem, který jí připomínal zemitou, hutnou vůni lesa po dešti. Jeho oči měly nezvyklou barvu – kombinaci modré a zelené, oceán se záblesky mořských řas, vlnících se v jeho nekonečných hlubinách. Nedokázala odtrhnout oči od náznaku rašícího strniště na linii jeho čelisti. Kolikrát po něm přejížděla prsty? Kolikrát cítila jeho sexy škrábání na citlivé kůži vnitřní části stehen?

Pohled jí sjel k jeho ústům a sevřel se jí žaludek. Náhle měla problém se nadechnout. Tyhle rty

prozkoumaly každý kousek jejího těla a působily jí znovu a znovu neskutečnou rozkoš. Nikdy neměla lepšího milence, než byl Lincoln Lancaster. Pod jeho doteky její tělo zachvátily plameny vášně, které jen on dokázal uhasit. Všichni milenci, které měla po něm – ne že by jich bylo mnoho – byli hořkým zklamáním. Nikdo nedokázal to, co on. Nikdo ji nepřiměl cítit se tak, jak se cítila s ním. Jako by její tělo bylo naprogramované jen na něj.

„Co kdybychom začali znovu?“ zeptal se s odzbrojující jemností, aniž by z ní spustil oči. „Vypadáš dobře, Elodie.“

Když takhle rozehrál svůj šarm, bylo pro ni nemožné mu odolat.

Elodie spolkla hrdost, jeho změna taktiky ji zaujala. Zajímalo ji, proč vůbec tohle setkání pod falešným jménem zorganizoval, navíc v nějaké luxusní kanceláři na druhé straně města. Chtěla zjistit, o co mu doopravdy jde. Mohl ji přece klidně kontaktovat bez té hry kolem, ne?

„Děkuji.“ Ohlédla se, kde stojí ta židle a posadila se – ne že by mu chtěla udělat radost tím, že vykoná jeho příkaz, ale nebyla si jistá, jak dlouho ji ještě unesou náhle nejisté nohy. Položila si kabelku do klína a prsty si nepřítomně pohrávala se stříbrným zapínáním. „Říkal jsi, že chceš něco prodiskutovat. Někjaký návrh.“

Lincoln se zvedl a vrátil se do své židle za stolem. Popojel s ní dopředu a položil si jedno předloktí na desku stolu. Druhou ruku natáhl pro složku s papíry.

„Obchodní nabídku.“ Podíval se jí zpřímá do očí. „Jinou jsi snad ani nečekala, ne?“

Elodie nasadila chladně netečný výraz. „Nedokážu si představit, že bys byl ochotný opakovat staré chyby.“

Jeden koutek jeho úst se zvedl v záhadném úsměvu. „Slyšel jsem, že sháníš někoho, kdo by ti financoval

rozjezd vlastní značky večerního oblečení.“ Zabubnoval prsty po papírech před sebou. „Chceš si poslechnout mé podmínky?“

Elodie si špičkou jazyka přejela po rtech. Mohla by snad tohle být šance, jak si konečně splnit sen? Nikdy nebylo její touhou stát se modelkou spodního prádla, ale hrála tu roli sebevědomě. *Chytrá, úspěšná, sebevědomá, elegantní a sexy*, to bylo pět slov, která popisovala její značku. Nikdy neměla v úmyslu ji adoptovat, ale nějak ji do toho vtáhli. Lincoln jí nabízel cestu ven – ale zmínil se o podmínkách. Jaké by mohly být? Bude mít vůbec odvahu se ho zeptat? Je to jeden z nejúspěšnějších podnikatelů, kteří se dokázali vypracovat sami. Vidí snad její značku jako sázku na jistotu?

„Ty mě chceš financovat? Ale... proč?“

Lincoln pokrčil jedním ramenem, v obličeji stále ten nečitelný výraz. „Nikdy nedovoluji emocím, aby stály v cestě dobrému obchodu.“

Znamená to, že si je jistý, že Elodie uspěje? Zvláštní pocit, že právě on ze všech lidí na světě věří v její potenciál. „Myslíš, že budu úspěšná?“

Jeho pohled byl náhle ostrý jako laser. „A budeš?“

„No, já...“ Elodie si skousla vnitřní stranu tváře a sklopila oči. „Myslím, že ano.“

„To nestačí. Musíš si věřit, jinak ti nikdo jiný věřit nebude.“

Ostrost v jeho hlase ji přiměla se napřímít. Znovu se mu podívala do očí. „Já si věřím. Už dlouho chci nechat modelingu. Chci dokázat, že mám na víc než jen předvádět hezké tělo.“

„Něco chtít a dostat to jsou dvě různé věci. Jak moc to chceš?“

Elodie polkla. „Víc než cokoli na světě.“

Lincoln pozvedl jedno tmavé obočí. „Jsi si jistá?“

Elodie zvedla bradu a zpříma se na něj podívala. „Jsem.“

Lincoln postrčil papíry přes stůl směrem k ní. „Dobře. Protože v tomhle jsou mé podmínky. Můžeš si je pročíst sama svým tempem, nebo ti je můžu shrnout tady a teď, pokud chceš.“

Elodie položila kabelku na podlahu a zvedla složku s dokumenty, ale věděla, že bude trvat věčnost, než si to všechno pečlivě přečte, vzhledem k její dyslexii. A on to věděl také. Ne že by s tím někdy měla problémy ve vztahu s ním, naopak, byl překvapivě vstřícný a chápavý. Byla to další věc, kterou ji okouznil, působil dojmem, že mu nejde jen o její vzhled – o to větší blázen ovšem byla.

„To udělej, prosím.“

Lincoln se opřel dozadu, jedno předloktí stále ještě na stole. Byl zjevně velmi uvolněný, možná až moc uvolněný, když vezmeme v úvahu intenzitu jeho pohledu. „Zajistím finanční stránku pro start tvé kolekce.“

A vyřkl sumu, při níž jí dokonale udržované obočí vyletělo až k vlasům. Věděla, že je bohatý, ale tohle byla opravdu neuvěřitelná suma peněz – zvláště když si uvědomí, jak jejich vztah skončil.

Elodie rychle zamrkala a srdce v hrudi se jí rozbušilo jako o závod. *Buch buch. Buch buch. Buch buch.* „Ale proč bys to chtěl udělat?“

Lincoln zvedl ruku před sebe, jako by ji chtěl zastavit.

„Dovol mi ti přednést mé podmínky bez přerušování.“ Položil ruku na desku stolu a pokračoval. „Ty peníze jsou tvoje, pokud budeš souhlasit, že se staněš na šest měsíců mou ženou.“

Elodie na něj němě zírala a v hlavě měla úplně prázdno. *Jeho ženou?* To má být nějaký vtíp? Je tu snad někde skrytá kamera? A proč jen na šest měsíců? Copak manželství nemá být navždy?

Ty peníze by na rozjezd její značky rozhodně stačily, víc než to. Spolu s jejími úsporami by to

znamenal, že si bude moci najmout i pár lidí, aby jí pomohli její sen naplnit. Ale stát se jeho ženou? Žít s ním, spát s ním, trávit s ním každý den...? *Riskovat, že se do něj zase zamiluje?*

Už předtím ve vztahu s ním málem ztratila sama sebe. Mohla by riskovat, že se to stane znovu?

Elodie přimhouřila oči a naklonila se dopředu, aby položila desky zpět na stůl. „To má být nějaký vtíp?“

Lincoln zvedl zlaté pero a protáčet ho sem a tam dvěma dlouhými, opálenými prsty. „To není žádný vtíp.“

Stále se na ni bez hnutí díval a Elodii znovu zamrazilo. Vidí snad, jak moc jí jeho přítomnost zneklidňuje? Vidí, jakou moc nad ní stále ještě má? Musela bojovat každým kouskem těla, aby tomu odolala...

Elodie polkla a snažila se nezápat na jeho prsty – snažila se nevzpomínat na to, jaké to bylo, když se jí dotýkaly, vzrušovaly ji, poskytovaly jí rozkoš. Přiměla se podívat se mu do očí a srdce jí tlouklo tak, že byla překvapená, že to Lincoln neslyší. „Ty víš, že to udělat nemůžu.“

Lincoln pero položil na stůl, a to se dotklo skleněného těžítka s cinknutím, které v nastalém tichu zaznělo nepřiměřeně hlasitě. „To už je na tobě. Ale musím tě varovat. Tahle nabídka zůstává na stole pouze čtyřicet hodin. Poté už se nikdy nebude opakovat.“

Elodie se jediným rázným pohybem zvedla ze židle a obtočila si paže kolem těla. Nejradši by mu jednu vrazila, že je tak domýšlivý, že si myslí, že by to snad mohla přijmout. Nejradši by ho popadla za košili a... a... přitiskla ústa k jeho... *Ne.* Okamžitě si zakázala na něco takového myslet. Rozhodně se nehodlá přiblížit k těm jeho arogantním ústům.

„Nemůžu uvěřit, že to vůbec zkoušíš. Co si myslíš, že tím dosáhneš?“

„Potřebuji na šest měsíců manželku. Tak prosté to je.“

Elodie nakrčila horní ret. „Jsem si jistá, že máš spousty ochotných kandidátek na tuto roli.“

„Ale já chci tebe.“

Ten hedvábný hluboký hlas hrozil, že ji připraví o veškerou zbývající sebekontrolu, ale Elodie byla rozhodnutá bojovat.

„Co ta holka, se kterou jsi byl, když jsme na sebe minule narazili? Vypadala, že je do tebe šíleně zamilovaná. Překvapilo mě, že jsi vůbec dokázal dýchat, když se tě tak držela kolem krku.“

Lincolnovi zajiskřilo v očích. „Byla do mě zamilovaná. A to je přesně ten důvod, proč na tu pozici není vhodná.“

Elodie se zamračila. „To nechápu... chceš říct, že nechceš...?“

„Těžko můžu chtít někoho, kdo je do mě zamilovaný, když potřebuji manželku jen na šest měsíců.“

Elodie se oběma rukama pevně chytila opěradla židle před sebou. Někde v podbřišku cítila náhle podivnou prázdnotu.

„Proč jen šest měsíců?“

Lincoln vstal a sundal si sako, které vzápětí přehodil přes opěradlo své židle. Jeho pohyby byly metodicky přesné, jako by se v duchu připravoval na nějaký proslov. Obličej měl vážný tak, jak ho snad ještě nikdy neviděla.

„Má matka je nemocná, je v posledním stádiu. Chce, abych se usadil, než zemře.“

Elodie nechápavě zavrtěla hlavou. „Tvoje matka? Vždyť jsi mi říkal, že ti máma zemřela pár měsíců předtím, než jsme se poznali.“

Lincoln se zachmuřeně usmál, i když to vlastně žádný úsměv nebyl. „To byla moje adoptivní matka. Svou biologickou matku jsem poznal až před pár lety.“

Elodie vyvalila oči a ostře ji bodlo u srdce. Skoro jí to vyrazilo dech. On je adoptovaný? Proč se o tom nikdy nezmínil? Zнала každý kousek jeho těla, věděla, jakou pije kávu, jakou značku obleků má rád, znala jeho oblíbené filmy a knihy... Ale nikdy jí o sobě neřekl jednu z nejdůležitějších věcí.

„Nikdy jsi mi neřekl, že jsi adoptovaný. Tys to nevěděl?“

„Vždycky jsem věděl, že jsem adoptovaný.“

„Ale rozhodl ses mi to neříct. Neříct to ženě, kterou jsi požádal o ruku?“

Z jejího hlasu jasně zazníval hněv a bolest u srdce byla ještě o trochu hlubší, jako by jí tam vrtala tichá, vražedná vrtačka. Proč jí něco takového neřekl? To jen potvrzovalo její tehdejší podezření – prostě ji tehdy nemiloval. Přitahovala ho, ale láska s tím neměla co dělat. Vybral si ji kvůli tomu, jak vypadá, ne kvůli tomu, jaké je.

Copak přesně tohle není příběh jejího mizerného života v kostce?